

Vackert växer den, långt där inne i skogen. I den täta skogen, nära miljön kring ormbunkens fötter. Den står rak och stolt. Tillsammans kanske tio. En grupp här, och en strax bortanför. Och många fler runt nästa hörn. Tittar jag närmare finner jag en fluga i en, och en spindel i en annan. Kanske sökte den skydd, kanske sökte den näring. Kanske fångades den, som jag, av den mäktiga skönheten och märkligheten i dess form. Kanske fångades den av doften, som lockade och frestade. Kanske trodde den att där fanns något som tillförde någon särskilt, just denna dag. Tyvärr såg det ut som om tanken var fel. Krasst och hårt. Fel. Fångad, utan att hitta rätt väg ut.

Denna blomma är fridlyst. En högväxt orkidé. Med stora blad, och en ensam stolt gul blomma, formad som en sko, eller kanske mer som en toffel.

Den är vacker. Den är annorlunda. Den är precis som så mycket annat i vår värld – unikt fantastiskt annorlunda.

Den sprids vidare med det lilla biets hjälp. Biet, som kryper ner på jakt efter den nektar som inte finns. Den finner sin väg ut via bakvägen, inklädd i pollen för vidare utveckling av naturens kraft.

Här, på denna lilla, lilla plats i en skog mitt i Roslagens famn, finns säkert 100 blommor, kanske fler – av denna vackra Guckusko. Djupt där inne i skogen, där den växtliga tätheten, lummigheten och den mörka grönskan gör sig gällande – just där visar den all sin mäktiga prakt.

Anette Grinde
anette@foretagshuset.net

Text & bild; Anette Grinde